

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

G. V. O. / 2007

Inzake ...
 wonende te ... , vertegenwoordigd door ... , advocaat

 verzoekende partij,

tegen de inrichtende macht ... v.z.w.
 gevestigd te ...
 vertegenwoordigd door ... , advocaat

 verwerende partij.

Met een ter post aangetekende brief van 19 maart 2007 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van de inrichtende macht ... v.z.w. te ..., betekend bij aangetekende brief van 1 maart 2007 en waarbij haar de tuchtmaatregel van het ontslag wordt opgelegd.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij is vastbenoemd onderwijzer(es).

Bij aangetekend schrijven van 5 januari 2007 wordt de verzoekende partij er van verwittigd dat de inrichtende macht tegen hem een tuchtprocedure opstart wegens het onderhouden van niet aanvaardbaar geachte contacten met een leerlinge uit de secundaire afdeling van de school. Verzoekende partij wordt in dezelfde brief opgeroepen voor het tuchtverhoor op 25 januari 2007. Met een andere brief van 5 januari 2007 wordt de verzoekende partij opgeroepen voor een gesprek met het schoolbestuur. In een derde brief van dezelfde datum deelt het schoolbestuur aan de verzoekende partij mee dat zij bij hoogdringendheid preventief wordt geschorst.

Op vraag van de verzoekende partij wordt na het tuchtverhoor beslist dat de betrokken leerlinge zal worden gehoord als getuige. Dat gebeurt op 27 februari 2007. Op dezelfde dag, aansluitend maar los van het getuigenverhoor van de leerlinge, wordt de verzoekende partij opnieuw gehoord.

Bij aangetekende brief van 1 maart 2007 deelt de inrichtende macht aan de verzoekende partij mee dat hem de tuchtstraf van het ontslag wordt opgelegd. De tenlastelegging betreft het volhouden van persoonlijke contacten met ... , minderjarige leerling in het secundair onderwijs. Het persoonlijke karakter van deze contacten wordt geacht in strijd te zijn met zijn opdracht in de school. Door het volhouden van deze contacten overtreedt de verzoekende partij een expliciet verbod neergelegd in een eerdere afsprakennota, die betrekking had op de omgang met dezelfde leerlinge. De inrichtende macht tilt zwaar aan het feit dat de betrokkene probeert om de contacten verder te zetten ook in de loop van de tuchtprocedure.

Het beroep wordt aangetekend tegen de preventieve schorsing van 5 januari 2007 en tegen de tuchtbeslissing van 1 maart 2007.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingediend.

Het beroep is, voor zover het ook gericht is tegen de beslissing tot preventieve schorsing van 5 januari 2007 onontvankelijk. De Kamer van beroep heeft geen andere bevoegdheden dan het decreet hem toewijst. De Kamer heeft bij herhaling vastgesteld dat er geen decretale bepaling bestaat die hem bevoegd zou maken om zich uit te spreken over een beroep tegen een preventieve schorsing.

3. Over het verloop van de procedure

Er worden geen leden van de Kamer van beroep gewraakt.

Er worden geen getuigen opgeroepen.

Er wordt, naast het uitvoerig gemotiveerd verzoekschrift, geen toelichtende memorie ingediend.

Het verzoekschrift is regelmatig ingediend. Omdat evenwel de bijhorende stukken erg kort voor de op 23 mei 2007 geplande zitting van de Kamer van beroep worden toegestuurd, wordt de zitting in consensus tussen de partijen, uitgesteld tot 13 juni 2007, dag waarop de partijen ook effectief door de Kamer van beroep worden gehoord over de grond van de zaak.

4. Over de grond van de zaak

4.1. Verzoekende partij voert aan dat de tuchtbeslissing nietig moet worden verklaard omdat de verzoekende partij niet persoonlijk werd uitgenodigd om het getuigenverhoor

van de leerling ... bij te wonen en er dan ook niet persoonlijk bij aanwezig was. Daarmee is de bepaling in art. 8, § 7, tweede lid van het Tuchtbesluit van 22 mei 1991, die inhoudt dat het verhoor van getuigen plaats vindt in aanwezigheid van de betrokkene, geschonden. Dit houdt een schending in van de rechten van de verdediging. Verzoekende partij stelt verder dat hem geen verslag van het getuigenverhoor is meegedeeld en dat de inhoud ervan nochtans in de tuchtbeslissing wordt ingeroepen. Ook dat wordt beschouwd als een schending van de rechten van de verdediging.

De raadsman van verwerende partij erkent dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd uitgenodigd op het verhoor van de getuige Hij vermoedt dat dit gebeurde om de betrokken leerling, die zich door vertrouwenspersonen liet bijstaan, een pijnlijke confrontatie te besparen. Verwerende partij wijst er evenwel op dat verzoekende partij vertegenwoordigd was door haar raadsman die wel degelijk opgeroepen was en aanwezig bij het verhoor. Onder verwijzing naar art. 440 Ger.Wb, dat bepaalt dat de advocaat verschijnt als de gevolmachtigde van de partij, stelt verwerende partij dat diens raadsman de verzoekende partij bij het verhoor vertegenwoordigde, en dat de rechten van de verdediging derhalve niet geschonden zijn.

De Kamer van beroep stelt vast dat de verzoekende partij inderdaad mocht verwachten om persoonlijk uitgenodigd te worden en aanwezig te kunnen zijn bij het verhoor van de getuige ten laste. Verzoekende partij niet persoonlijk uitnodigen was van de kant van de verwerende partij misschien begrijpelijk, maar niettemin onzorgvuldig. Met de verwerende partij moet de Kamer evenwel vaststellen dat verzoekende partij naar vereiste van recht vertegenwoordigd was door haar raadsman. De vereisten van een faire procesgang brengen mee dat van verweerders raadsman mocht worden verwacht dat zij/hij nog voor de aanvang van het verhoor de persoonlijke aanwezigheid van verzoekende partij zou hebben gevraagd, indien zij/hij dat voor de verdediging van haar/zijn cliënt wenselijk of noodzakelijk achtte. Een dergelijk verzoek zou in de gegeven omstandigheden des te meer voor de hand liggend geweest zijn, nu blijkt dat onmiddellijk aansluitend op het verhoor van de getuige, het verhoor van verzoekende partij in haar/zijn persoonlijke aanwezigheid werd verder gezet. De Kamer is van oordeel dat de ingeroepen bepaling van art. 8, § 7, tweede lid van het Tuchtbesluit van 22 mei 1991 niet zo kan worden gelezen dat de betrokkene in elk geval bij het verhoor aanwezig zou moeten zijn. Uit de effectieve aanwezigheid van de raadsman van de verzoekende partij en uit het feit dat de raadsman in de gegeven concrete omstandigheden niet om de persoonlijke aanwezigheid van de betrokkene heeft gevraagd, moet worden afgeleid dat verzoekende partij afstand heeft gedaan van het recht van de verzoekende partij om persoonlijk aanwezig te zijn. Deze opstelling van de raadsman, gevolmachtigde van de verzoekende partij, moet ook de verzoekende partij zelf worden toegerekend.

Met verzoekende partij moet worden erkend dat het niet meedelen aan verzoekende partij van een formeel verslag van het getuigenverhoor een laakbare tekortkoming in de procedure uitmaakt. Uit het geheel van het dossier kan evenwel worden opgemaakt dat verzoekende partij wel degelijk op de hoogte werd gesteld van de inhoud van het verhoor. Vooreerst was de raadsman van verzoekende partij persoonlijk aanwezig. Uit het ter zitting van de Kamer voorgebrachte en niet betwiste verslag van het verhoor blijkt

verder dat de raadsman in het verslag heeft laten opnemen dat zij/hij aan dat verslag niets wenste toe te voegen. Ten slotte eindigt het verslag van de voortzetting van het verhoor van de verzoekende partij op diezelfde dag, met de vraag of zij na het getuigenverhoor van ... aan het verslag van zijn initieel verhoor nog iets heeft toe te voegen. Het antwoord komt neer op het omkeren van de verder in het dossier gedocumenteerde en in het getuigenverhoor voorgebrachte bewering van twee leerlingen, als zou verzoekende partij contact hebben blijven zoeken: niet verzoekende partij maar leerlingen zouden hebben blijven proberen contact te leggen. Beslissend uiteindelijk om niet te aanvaarden dat de rechten van de verdediging van verzoekende partij zouden zijn geschonden is naar het oordeel van de Kamer het feit dat voor het essentiële de feiten die ten laste gelegd worden, reeds na het eerste verhoor van 25 januari 2007 afdoende zijn vastgesteld.

4.2. De Kamer van beroep houdt voor bewezen uit het dossier zoals het was opgesteld op het ogenblik dat het eerste verhoor van verzoekende partij werd afgesloten, dat verzoekende partij na het verbod dat haar in de afsprakennota van 24 augustus 2005 werd gegeven, na een periode van onderbreking, contact is blijven onderhouden en zoeken via wisselende tussenpersonen met de leerling Dat erkent de raadsman van verzoekende partij met evenveel woorden in het verslag van het verhoor van 25 januari 2007: “Het is niet goed te praten wat de verzoekende partij gedaan heeft. De afsprakennota is niet nageleefd.” De bewering van verzoekende partij als zouden de contacten van zuiver pedagogische aard zijn geweest en enkel in het belang van de leerling, is niet geloofwaardig. Dat blijkt onder meer uit de verklaringen van de tussenpersonen, uit het feit dat verzoekende partij een zekere heimelijkheid nastreeft, uit het feit dat verzoekende partij, zoals in de afsprakennota werd genoteerd, aanvankelijk probeerde om te laten aanvaarden dat de feiten tot haar privéleven behoorden. De verwerende partij moet worden bijgetreden waar ze stelt dat verzoekende partij bovendien het uitdrukkelijk engagement om ten opzichte van de betrokken leerling of andere leerlingen niet meer op te treden als ‘hulpverlener’, maar daarvoor de geëigende instanties in te schakelen, heeft overtreden. Verzoekende partij houdt voor dat de afsprakennota na zes maanden niet meer van kracht zou zijn geweest omdat er in een evaluatiemoment na zes maanden was voorzien. Zij gaat daarmee in tegen de duidelijke bewoordingen van de nota en verhoogt zodoende enkel maar de dubbelzinnigheid en de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden altruïstische motieven. De Kamer van beroep acht de ten laste gelegde feiten bewezen.

De voor bewezen gehouden en op zijn minst bijzonder dubbelzinnige contacten moeten in hun context gezien onverenigbaar worden geacht met de verplichting van elke leerkracht om voor alles het belang van de leerlingen te behartigen en om alles te vermijden wat het vertrouwen van het publiek kan schaden of afbreuk kan doen aan de eer en de waardigheid van zijn functie in het onderwijs. De gelaakte gedragingen zijn in strijd met het opvoedingsproject van de inrichtende macht en gaan in tegen klare en ondubbelzinnige afspraken die het onaanvaardbaar karakter van haar/zijn gedrag aan de betrokkene hadden moeten duidelijk maken. De Kamer van beroep neemt aan dat de inrichtende macht terecht bij het bepalen van de strafmaat een groot gewicht kon geven aan het feit dat verzoekende partij op geen enkel moment echt blijkt geeft van een besef dat haar handelwijze onaanvaardbaar is. De Kamer kan uit het geheel van het dossier en

uit de manier waarop verzoekende partij zijn gedrag verdedigt en laat verdedigen tot geen andere conclusie komen. De Kamer van beroep is van oordeel dat in deze omstandigheden, in het belang van de leerlingen en de hele schoolgemeenschap, de inrichtende macht terecht kon kiezen voor de zwaarste straf van het ontslag.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 20 oktober 1999;

Na beraadslaging,

Met eenparigheid van stemmen,

Enig artikel.

De beslissing van de inrichtende macht ... v.z.w. van 1 maart 2007 waarbij aan de verzoekende partij de tuchtstraf wordt opgelegd van het ontslag, wordt bevestigd.

Brussel, 13 juni 2007.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer R. VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouw B. PLETINCK, de heren F. DE COCK, W. NIMMEGEERS en P. WILLE,
vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren D. DAEMS , P. GREGORIUS, L. SMEETS en
L. VAN DEN BOSCH,
vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw Karen DE BLEECKERE, secretaris.

Na loting om de pariteit onder de geledingen te herstellen neemt de heer Daems niet deel aan de stemming.

Opgemaakt in twee originele exemplaren, waarvan één voor elke partij.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN